

Sygn. akt V CSK 233/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku F. [...] Spółki z o.o. w W.
przy uczestnictwie Gminy W. i "[...]" Spółdzielni [...] w W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek Spółdzielni o przyznanie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, stawiając pytanie, „czy wytoczenie powództwa o zawarcie umowy najmu lub dzierżawy nieruchomości wobec różnicy pomiędzy korzystaniem z nieruchomości a korzystaniem ze służebności gruntowej na nieruchomości może zostać uznane za czynność przerywającą bieg zasiedzenia służebności gruntowej w rozumieniu art. 123 §1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 175 k.c. oraz art. 352 § 2 k.c.

Wnioskodawca jednak przeoczył, że jak wynika z ustaleń, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), przerwanie biegu zasiedzenia według Sądu Okręgowego nastąpiło nie tylko przez wytoczenie powództwa o zawarcie umowy najmu lub dzierżawy, ale także na skutek wytoczenia w dniu 9 lipca 2004 r., powództwa o zasądzenie odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

W postanowieniu z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 239/09 (LEX nr 564859) Sąd Najwyższy już wyjaśnił, że wniesienie przez uczestnika przeciwko wnioskodawcy pozwu o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki przerywa bieg terminu zasiedzenia służebności na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 175 k.c. Oceniał więc, że jest to czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W tym stanie rzeczy trzeba było dojść do wniosku, że wyartykułowane zagadnienie nie ma bezpośredniego wpływu na wynik sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw